

Sempre hi ha una primera vegada

La primera vegada li va caure com una bomba. Sí que de vegades s'enfadava, cridava, se li posava la cara vermella com un tomàquet i després girava cua i marxava de casa amb un cop de porta. Aquella primera vegada no s'ho esperava. S'hi va acostar i va veure com al seu home li brillaven els ulls i llavors va alçar la mà i... com si li hagués caigut una bomba, igual.

No en va parlar amb ningú. Ni amb la seva germana, amb qui es trucaven cada dia, ni amb les mares de les nenes que trobava a la porta de l'escola quan acompanyava el seu fill. Un parell d'hores més tard, quan ell va tornar, la bufetada a la cara encara li cremava. Se li va acostar i li va demanar perdó. No ho volia fer, tenia problemes a la feina i els nervis li havien jugat una mala passada... Van fer les paus al llit. S'estimaven.

Havien passat tres mesos. La segona vegada no la va agafar de sorpresa. Quan va veure que li tornava a caure la mà a sobre, aquest cop es va apartar. Llavors ell, enfurismat, s'hi va acostar més i la va començar a bufetejar sense parar. No es van dir res. Ell va marxar i ella es va quedar plorant asseguda al sofà. Aquell dia no van fer les paus, ni l'endemà. Eren els nervis, sí. La seva empresa tancava. I a mesura que passaven els dies, l'ambient s'anava tornant més irrespirable. Crits, plors, cares llargues i dissimular davant del nen. Un mes, dos mesos... fins un dia que va arribar a casa borratxo i se li va tirar a sobre al llit. Ella es va defensar, sabia que passava una mala temporada, però així no, feia pudor de vi i de fum. Ell era més fort i ella va acabar cedint.

La tercera va ser una pallissa anunciada. Feia dies que ell era per casa, l'empresa havia tancat definitivament. L'home passava moltes hores fora, al

carrer, al bar... venia de mal humor i la boca li podia de cervesa. Ella, a més de continuar la feina de dependenta, anava a comprar al súper, cuinava, fregava la casa i rentava la roba. Ell l'ajudava a portar i recollir el nen a escola. Un vespre que ella planxava mentre ell veia el partit de futbol al televisor, l'home se li va queixar que no havia trobat la camisa de quadres que tant li agradava a l'armari. No li va contestar. La tenia per planxar. Ell es va empipar amb el seu silenci i aprofità per dir-li que no anaria més a l'escola a portar el nen i a recollir-lo, que tot eren dones i no s'hi sentia bé. Llavors ella va obrir la boca i li va començar a dir tot allò que feia dies que tenia dins. Van ser cinc minuts, tot seguit. A ell no li va agradar sentir-ho. Se li va acostar i li va donar una empenta. No m'entens, tu, no em vols entendre, no veus que estic malalt? I ella que diu: doncs jo no puc més! Llavors ell s'enfada, agafa una figureta de marbre que tenien damunt la taula i la colpeja al cap. Després, sense mirar què ha passat, surt al carrer donant un cop de porta. Ella jeu al terra, té un trauc profund al front i no pot parar de plorar. Quan es calma, truca a la seva germana, que li aconsella que el denunciï a la policia. Però ella no ho veu clar. Passa una mala temporada i cal ajudar-lo, li havien dit els mateixos metges. Va al bany, es renta la cara i se'n va al llit després de fer un petó al nen que, per sort, no s'ha despertat amb els crits. Li costa dormir. Necessita descansar i tenir el cap clar demà. Pensa que la primera cosa que farà és demanar hora al metge i explicar-li l'estat d'ànim del seu home, a veure si li dóna algunes pastilles per calmar-lo...

Però no ho va fer. Quan ell va tornar aquell vespre, va entrar a la seva cambra i va clavar-li un ganivet llarg fins al puny. Després li va fer un petó i li

va dir a cau d'orella: "T'estimo". Després va sortir al carrer i va anar a la caserna dels Mossos, encara amb les mans brutes de sang.

Al nínxol 7.556 del cementiri de Collserola hi ha un ram de roses roges, seques, que una ventada forta s'ha endut terra enllà.